

[Rahbæk Møller]

tror på. Jeg tør godt sige, at det tror redegørelsens forfattere heller ikke på.

Her er vi ved den anden af skavankerne i redegørelsen. Den er ikke fremkommet på den måde, at regeringen først har analyseret mulighederne og så med udgangspunkt i denne analyse har valgt en politik. I stedet har man fastlagt politikken ud fra, hvad de fire regeringspartier kunne blive enige om. Derefter har man bestilt en redegørelse, hvor forfatterne så i deres konkrete forslag har været begrænset af den allerede fastlagte politik. Det er faktisk synd for de begavede mennesker, der har skrevet redegørelsen, men til gengæld kommer redegørelsen så på den måde til at illustrere den manglende sammenhæng i regeringens politik ganske tydeligt.

Nu skal det jo ikke være så negativt alt sammen. Derfor vil jeg da fremhæve som et positivt skridt, at redegørelsen lægger meget vægt på udviklingskontrakter mellem offentlige styrelser og private virksomheder, og at der på dette punkt faktisk handles, idet midlerne hertil er afsat på finansloven; det har vi i SF efterlyst i en årrække. Men også her er jeg nødt til at dæmpe forventningerne: Nogle isolerede udviklingskontrakter gør det ikke alene. En effektiv udnyttelse af mulighederne kræver en række sammenhængende initiativer: kvalificeret efterspørgsel, god infrastruktur, f.eks. med hensyn til forskning og uddannelse, og samarbejde mellem offentlig og privat viden. De sammenhænge lægger redegørelsen selv vægt på i sin gennemgang af ressourceområderne, men da analysen ikke følges op, bliver selv gode initiativer som udviklingskontrakter af begrænset betydning.

Redegørelsen kommer vidt omkring på sine 427 sider, og jeg har ikke mulighed for at komme ind på alle emner, men jeg vil dog nævne ét til: Redegørelsen foreslår en øget udlicitering, så f.eks. hospitaler kun udbyder den rent lægelege service og sygepleje, mens rengøring, madlavning m.v. udliciteres. Ideen er, at private virksomheder vil kunne udvikle sig, måske endda udvikle nye eksportområder, når hospitalet optræder som streng og dermed udviklende kunde. Der er en række problemer ved denne filosofi. Et af dem er, at der i forbindelse med udliciteringer altid sker besparelser; den offentlige sektor er presset og benytter altid lejligheden til at give den private tilbudsgiver

skylden for den dårlige service. Når den private virksomhed kun presses på prisen og ikke på kvaliteten, så sker der netop ikke den udvikling, der kunne give nye muligheder på andre områder.

Sammenfattende kan jeg sige, at erhvervsredegørelsen giver grundlag for at udforme en aktiv og udfarende erhvervspolitik, når vi engang får en regering, der magter at udnytte mulighederne. I den nuværende regerings politik er der kun i stærkt begrænset omfang tale herom.

Annette Just (FP):

Jeg synes, vi skal starte med at sige til lykke til ministeren for denne meget fine lærebog til handelsskoler og lign. Den bliver jo taget i brug øjeblikkelig, det kan enhver bogforlægger bekræfte. Den blev simpelt hen udsolgt øjeblikkelig, og den bliver brugt i undervisningen – jeg ved, at min datter skal op til eksamen i den om et par dage. Til lykke med det!

Derudover vil jeg vove den påstand, at den altså ikke duer som politisk redskab. Men den kan selvfølgelig bruges til det, den er blevet brugt til, og det skal ministeren da ikke have utak for, for jeg håber ikke, at hun får lige så meget i honorar som så mange andre, der skriver den slags lærebøger.

Men hvis vi tager den lille, forkortede version – og det var sådan set den, jeg tænkte på, efter at jeg faktisk havde møvet mig igennem den store bog – vil jeg sige, at allerede på første side skriver ministeren helt klart og tydeligt, hvor det er, det går galt, for hun skriver klart og tydeligt, at både den private og den offentlige sektor skal producere varer og serviceydelser, der tilgodeser forbrugernes behov, og som har høj kvalitet. Det med høj kvalitet er selvfølgelig udmærket, men det kan ikke være meningen, at den mærkelige lyserøde firkloverregering, vi har for øjeblikket, skal køre en så renlivet socialistisk tankegang, som der er lagt op til her.

Jeg er helt med på, at det ikke er moderne med kommunisme. Jeg er også helt med på, at det ikke er moderne, at staten skal overtage det hele. Men hvad gør man så? Ja, så gør man det geniale, at man gør det på en snigende måde. Det er jo det, man gør: Man siger, at nu skal det offentlige ind, og at der skal være et forpligtende samarbejde. Et forpligtende! Ikke en